

FEDERALE OVERHEIDSDIENST SOCIALE ZEKERHEID

ARBEIDSONGEVALLLEN EN BEROEPSZIEKTEN

MINISTERIELE AANSCHRIJVING NR. 269

Brussel, 13 december 2010

Aan de instellingen gemachtigd voor de verzekering tegen arbeidsongevallen.

Betreft : Begindatum van de verjaringstermijn van een aanvraag tot bijslag wegens verergering

Deze aanschrijving heeft als doel de verzekeringsondernemingen enkele preciseringen te geven in verband met de verjaring van het recht op bijslag wegens verergering na het arrest gewezen op 29.04.2010 door het Grondwettelijk Hof (arrest 43/2010).

1. Samenvatting van de feiten

In een arrest van 04.05.2009 heeft het Arbeidshof van Brussel een prejudiciële vraag gesteld aan het Grondwettelijk Hof om te weten of artikel 69 van de arbeidsongevallenwet van 10.04.1971, zoals het van kracht was vóór de wijziging ervan bij artikel 61 van de wet van 13.07.2006, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schond, in zoverre het de aanvrager van een bijslag wegens verergering en de aanvrager van één van de andere vergoedingen voorzien in de wet van 10.04.1971 op dezelfde wijze behandelt, terwijl met betrekking tot het bepalen van de aanvang van de verjaringstermijn de aanvrager van een bijslag wegens verergering zich in een veel onzekerdere situatie bevindt.

2. Samenvatting van de problematiek van de begindatum van de verjaringstermijn van een aanvraag tot bijslag wegens verergering

De verzekeringsondernemingen worden er opnieuw op gewezen dat de prejudiciële vraag betrekking had op artikel 69 van de wet van 10.04.1971, zoals het van kracht was vóór zijn wijziging door artikel 61 van de wet van 13.07.2006 houdende diverse bepalingen inzake beroepsziekten en arbeidsongevallen en inzake beroepsherinschakeling.

Dat artikel bepaalde voor de wijziging door de wet van 13.07.2006 dat “*de rechtsvordering tot betaling van de vergoedingen verjaart na 3 jaar. Het recht op rechtsvordering van de onverschuldigde vergoedingen verjaart na 3 jaar.*”

- 2.1 De verjaringstermijn beoogd in artikel 69 van de AOW onderscheidt zich van diegene die in de andere sectoren van de sociale zekerheid is voorzien door het feit dat hij het recht uitdooft om nog schadevergoeding voor het arbeidsongeval te eisen nadat de verjaringstermijn is afgelopen; in de andere sectoren leidt de verjaring daarentegen niet tot het verlies van toekomstige rechten.

Vóór het arrest van 08.02.1993 van het Hof van Cassatie, kende de rechtspraak een beperkte draagwijdte toe aan artikel 69 wat betreft de verergeringsbijslagen. Het beperkte immers de verjaring tot de sommen die meer dan drie jaar vóór de stuiting van de verjaring verschuldigd waren.

Zo onderscheidde men het recht op bijslag dat niet verjaart en het recht op de betaling ervan, dat wel verjaart.

- 2.2 Het arrest van 08.02.1993 besliste dat de verjaringstermijn van de vordering tot betaling van de verergeringsbijslag ingaat op de datum waarop de verergering zich voordoet. Het erkent dus de algemene draagwijdte van het artikel 69 van de AOW.

Dat betekent dat het recht op verergeringsbijslag ontstaat op het moment dat de toestand van het slachtoffer verergert.

- 2.3 Het artikel 61 van de wet van 13.07.2006 heeft een nieuwe alinea ingevoegd in het artikel 69 van de AOW.

Met deze wijziging werd ernaar gestreefd de draagwijdte van de verjaring van 3 jaar te beperken tot de rechtsvordering tot betaling, zodat enkel de sommen die niet te gepaste tijde gevorderd worden, zouden verjaren en het recht op bijslag als dusdanig gevrijwaard blijft.

Deze nieuwe bepaling is op 01.09.2006 in voege getreden en heeft geen terugwerkende kracht.

Als de verergering dus meer dan 3 jaar vóór 01.09.2006 is begonnen, verloor het slachtoffer zijn recht op bijslag wegens verergering, tenzij de verjaring te zijner tijd werd gestuit.

3. Samenvatting van het arrest van het Grondwettelijk Hof

Nadat het opmerkt dat het beginpunt van de verjaringstermijn niet formeel bepaald wordt door een wettelijke bepaling, wijst het Grondwettelijk Hof er nogmaals op dat het Hof van Cassatie in een arrest van 08.02.1993 meende dat het recht op bijslag wegens verergering ontstaat op het moment dat de toestand van het slachtoffer verergert.

In de punten B.5.1. en B.5.2. van het arrest formuleert het Grondwettelijk Hof de volgende opmerkingen:

- artikel 69 van de AOW kan ertoe leiden dat de verjaringstermijn van de aanvragen tot bijslagen wegens verergering ingaat op een ogenblik waarop het slachtoffer van het ongeval niet weet dat hij vanwege zijn gezondheidstoestand het recht zou kunnen krijgen om deze te vorderen; aldus ontzegt dit artikel aan het slachtoffer bijslagen waarop hij nochtans aanspraak zou mogen maken;
- de wetgever heeft zelf de onbillijke gevolgen erkend waartoe artikel 69 kon leiden om de bij artikel 61 van de wet van 13.06.2006 doorgevoerde wijziging te verantwoorden teneinde de verjaring van het recht op bijslag wegens verergering op te heffen, voor zover het recht op een arbeidsongevallenvergoeding niet is verjaard.

Daarom beslist het Hof dat de prejudiciële vraag bevestigend beantwoord dient te worden en zegt het voor recht dat artikel 69 van de wet van 10.04.1971, zoals het van kracht was vóór de wijziging ervan door artikel 61 van de wet van 13.07.2006, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt.

■ nodig de verzekeringsinstellingen en het Fonds voor Arbeidsongevallen uit de beginselen uiteengezet in het arrest van het Grondwettelijk Hof toe te passen wat betreft de verergeringen die zich hebben voorgedaan voor 01.09.2003, en geen verjaring meer aan te wenden behalve als deze bevestigd is door een gerechtelijke beslissing.

De gevolgen verponden aan het gezag van een in kracht van gewijsde gegane gerechtelijke beslissing kunnen immers niet in twijfel getrokken of gewijzigd worden.

De Minister van WERK,

Joëlle MILQUET